

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

OSEBE:

PETER: On. Violinist, 24 let.

LJUBICA: Petrovo dekle. Študentka likovne pedagogike, 22 let.

KARMEN: Petrova mlajša sestra. Študentka prvega letnika arhitekture, 19 let.

MAGDA: Petrova starejša sestra. Vzgojiteljica v vrtcu, 29 let.

DEKLE: Poulična umetnica

Osvetljena samo desna stran odra. Miza s tremi stoli. Za mizo sedijo tri dekleta. Druga polovica odra v temi.

KARMEN: Kako moreče! To čakanje!

LJUBICA: Oh prekleti zid!

KARMEN: Zakaj? Jaz...že najmanj tisočkrat sem se to vprašala!

MAGDA: Ko je bil majhen sem mu pripravljala zajtrk.

LJUBICA: Zakaj mi ni nič povedal?

KARMEN: Sem jaz kriva, a ne?

MAGDA: Zdaj... prej je bilo... zame ga že leta ni... ampak šele zdaj *čutim*, da ga ni.

LJUBICA: Zakaj mi ni nič povedal?

MAGDA: Slaba mama, slab oče... sestra...

KARMEN: Mene je strah!

LJUBICA: Zakaj mi ni nič povedal?

MAGDA: Saj iz Novega mesta sploh ni tako daleč do vas...

LJUBICA: Zakaj mi ni nič povedal?

KARMEN: Mene je strah?

MAGDA: Slaba sestra...

LJUBICA: Zakaj mu nisem rekla, naj mi pove?

KARMEN: Oh! Strah me je! Koliko je ura? Kateri dan je?

MAGDA: Sedem zvečer. Nedelja.

KARMEN: Tri dni! Tri dni...ga že čakamo!

LJUBICA: Ja. Tri dni. In en dan prej sva se še ljubila. Kar naprej ga slišim. Njegov glas se zaletava v kosti moje lobanje, ne more ven, pa se zažira vame. In včasih ga tudi vidim. Spet je tista nesrečna sreda pred ... četrtkom. Sedi sredi sobe, sam, v obleki, s klobukom na glavi.

Ljubica vstane in stopi naprej. Luč nad mizo ugasne. Prižge se luč nad levim delom odra. Na sredini leve polovice odra dva stola. Na stolu, ki je bolj na desni strani odra razkremenih nog in sklonjene glave sedi mlad možki. Nosi črno obleko in črn klobuk. Na njegovi desni je majhna miza. Na njej radio. John Williams. Schindler's list. Ljubica sede na prosti stol.

LJUBICA: Ves popoldan so snemali, pa se sploh ni preoblekel, kar takoj je moral poslušati posnetek. Kako mi je šla na živce, prekleta mirna glasba. Bila je njegova ljubica! Bila je njegov dom, bila je njegova družina! In nikoli ni bil zadovoljen z njo. Nikoli! Tako kot... pa sem se trudila... ampak... ja... kot... z mano. Diplomiral je zelo mlad: pri komaj triindvajsetih! Takoj je dobil redno službo v simfoničnem orkestru Ljubljanske filharmonije! Prva violina! Ampak njemu ni bilo dovolj...nikoli. Jaz... jaz sem čakala. Čakala, da pokliče, čakala, da bo imel čas, čakala, da bo vprašal, kako sem preživela dan, čakala na malo nežnosti... samo malo... zadnje čase nisem nikoli ničesar dočakala...Morala bi reči kaj...vem, da bi morala... pa...nisem. Bilo me je strah. Te tišine, ki se je naselila med naju, kot... kot ograja, kot zid... zdelo se mi je, da ne morem preko...bala sem se govoriti: mogoče bi... mogoče bi se še bolj zaprl... mogoče... ga ne bi dočakala nikoli več. Ko sem ga tako gledala,kako sedi... samo sedi tam... sem se spomnila nekega popoldneva pred dvema letoma: prav v tej sobi je bilo... no... saj ni bilo nič posebnega... samo karte sva igrala. In on se je smejal. In jaz sem imela razmršene lase, ker mi jih je neprestano kuštral... in govorila sva...kar tako. Danes... nisem zdržala več. Tišine...morala sem reči nekaj...karkoli... (*njemu*) Kako je bilo v službi?

On ne reče nič.

LJUBICA: Kar tiho je bil. Kar tiho. Zdelo se mi je, da me sploh ne poslušča. Kot bi taval nekje daleč stran. Neumno, kajne, od kje le take trapaste misli, saj je vendar sedel polog mene in sem gledala, kako se mu dvigajo in spuščajo prsi. Pa vseeno; je bil kot dihajoče truplo. Paradokasalen. Tako uspešen, tako poln življenja, tako... mrtev. In tisto sredo je bil spet tak... jaz pa... mene je pa nenadoma postalo tako strah. Bolj kot kdaj prej.Tako je bila temna, tista nežna glasba. In sem ga spet ogovorila, *morala sem ga. ...*(*njemu*) A se ne počutiš dobro?

On zmaja z glavo.

LJUBICA: Tako je bil ...tako je bil videti žalosten. Z eno roko si je snel klobuk, (*On stori*), si šel z drugo skozi lase, (*On stori*) in nato spet sklonil glavo, roke pa naslonil na kolena. (*On stori.*) Bog, kako je bil nebogljen! Kot kakšen majhen otrok. Bila sva deček in deklica... vsak na svoji

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

strani zidu...Ampak hkrati sem bila jaz njegova mama. Čakala sem nanj, pazila nanj, ga spremljala, bedela ob njem... ne da bi kaj zahtevala v zameno... Želela sem si, da bi enkrat, samo enkrat, bil on meni opora. Da bi mi dal bonbon, ker sem bila pridna, da bi mi povil potolčeno koleno...pa ni. Nikoli. Mogoče me ni videl. Zaradi zidu. Ga je sam gradil. Tako trden zid. Včasih sem se spraševala, kdo mu je kopal temelje...Gotovo ne sam. Kdo mu je pomagal? Sem bila to jaz? Premalo odločna, pasivna...? Ah... Prozoren je bil, ta zid; videla sem ga, pa nisem mogla do njega. Nisem imela moči, da bi razbila steklo... In ko sem ga tako gledala, skrušenega in tihega, tavajočega, sem morala vstati in stopiti k njemu, čeprav nisem vedela, kako naj se ga dotaknem, da me ne bo odgnal, kako naj ga pripeljem k sebi, od tam kjer je bil. Kako...(Vstane in stori.) In sem stopila za njegov hrbet in sem mu začela nežno masirati ramena... (njemu) Ti ... a je dobro tako?

PETER: Dobro...

Ona mu masira ramena, on se nekoliko sprosti. Nekaj sekund tišine.

LJUBICA: Včeraj sem imela izpit.

PETER: Oprosti, pozabil sem.

LJUBICA: Nič hudega.

Spet nekaj sekund tišine, ona mu še vedno masira ramena.

LJUBICA: Se kaj bolje počutiš?

PETER: Ne skrbi... pridi sem. (Si jo potegne v naročje.)

Ljubica mu sede v naročje. On jo objame okoli pasu, ona mu nasloni glavo na prsi in se stisne k njemu kot otrok.

LJUBICA: In me je pestoval. Silil me je smeh. Pestoval me je...Smešno... kaj ni bilo smešno? (Joče, on jo pestuje.) In tako me je držal in držal...so minile ure? So minili dnevi? Me je bilo pa še vedno strah. Držal je roke okoli mene, me zibal, kot bi bila v objemu velikega, prijaznega medveda. In bilo je toplo. Toplo.

On jo ziba v naročju. Nekaj sekund tišine, nato se ona malo zravna v njegovem naročju, on jo še vedno drži okoli pasu. Glavo ima naslonjeno na njeno ramo, pogled povešen.

LJUBICA: Ampak potem se mi je zazdelo, da on sploh ni medved, da je samo plišat medvedek, h kateremu sem se prižela. Samo lupina, razumete? Vse drugo pa je bilo za zidom. In jaz nisem mogla skozi. In me je bilo vedno bolj strah.

PETER: Lasje ti dišijo...

LJUBICA: Res?

PETER: Ja. Po sladkorju in vaniliji.

LJUBICA: Potico sem pekla, lešnikovo. Ker jo imaš ti rad.

PETER: Vse kar spečeš imam rad. Hvala.

LJUBICA: Boš en kos? Ti ga prinesem?

PETER: Ne zdaj.

Nekaj trenutkov tišine.

PETER: Oprosti.

LJUBICA: Oprosti? Zakaj? Nisem ga vprašala. Bila sem zgolj srečna, ker je pohvalil mojo peko, ker je bil nežen, ker je tiščal nos v moje lase... Ali je bilo narobe, da sem bila srečna? Že dolgo... že dolgo nisem...zadnje čase me je večkrat spravil v jok, kakor v smeh. Ampak jaz... še vedno sem ga imela rada. Samo... nisem znala do njega... samo... malo sva bila izgubljena. Kot bi se oba izgubila v labirintu! In nisva znala do sredine... nisva se znala... najti. Ampak takrat...sem bila srečna! Samo za trenutek...zdelo se mi je, da se je ena opeka odkrušila od zidu in za njo še ena in še ena, vsaj še tri, ko me je poljubil (*on stori*), vzdignil (*on stori*) in odnesel iz sobe, prižeto k svojemu telesu. (*On stori.*)

Nekaj trenutkov slišimo le glasbo, oder v temi. Nato se Peter in Ljubica vrneta. Peter drži Ljubico za roko. Osvetljen le Ljubičin obraz, v kolikor je to mogoče. Peter v poltemi.

LJUBICA (*med počasno hojo*): Nazaj sva prišla držeč se za roke. Kaj ni to zabavno? Ne spomnim se, kdaj sva nazadnje hodila po ulici in se držala za roke... ampak takrat sva tako hodila po stanovanju...držeč za roke...tista njegova glasba je še vedno igrala, ampak mene zdaj ni več motila... mogoče je samo ... samo tako obdobje... saj vedno pride kakšen bolj tih mesec, a ne? Saj je pri vseh parih tako, a ne? A ne? Obstala sva pred vrati... gledal me je v oči, me držal za obe roki (*on stori*)...Zdaj se mi zdi, da me je gledal obupano, neutolažljivo...utrjeno... kako slepa sem bila, da sem si njegov pogled razlagala kot zgolj nežen. Pobožal me je po licu (*on stori*) in nato še po laseh (*on stori*) bilo je tako romantično slovo...Sem mislila takrat.

PETER (*resno*): Rad te imam.

LJUBICA (*z nasmehom*): Tudi jaz tebe.

PETER: Res te imam rad. Tega ne smeš pozabiti.

LJUBICA: Ne bom.

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

Peter in vsa leva polovica odra potoneta v temo. Osvetljen je zopet desni del odra, miza z dekleti.

LJUBICA (*na sredi odra, pol v temi*): In sem šla...

Sede spet k mizi.

KARMEN: Ti si šla, jaz pa sem ravno prihajala domov. Ja...Srečali sva se pod blokom. Tisti tvoj rumen dežnik si ravno odpirala, jaz sem bila pa čisto premočena.... Oh! Razumem te, Ljubica....neskončna agonija je! Čakanje. Jaz čakam še ponoči. Zvečer ležim v postelji in prisluškujem tišini. Čakam, da bom zaslišala korake na hodniku. Čakam, da bo škrtnil poljub ključavnice in ključa. Čakam, da bo kljuka dala od sebe kak glas premika, čakam, da bo stopil noter in si sezul superge, čakam, da bo stopil v kuhinjo in bo v hladilniku zasvetila luč in čakam, da bo vprašal, zakaj sem pojedla njegov jogurt. Oh...in mene je tako strah... ponoči, ko čakam. Zdi se mi, da stoji v omari in šteje dvige in spuste mojih prsi. Ampak vem, da je to neumno, ker nikoli ne škrtne v ključavnici. Oh... in ta neumna, neumna krivda, ki me skoz in skoz razjeda! Kakšen je bil tisti dan... tisti, ko... meni se zdi, da sem jaz kriva... da... da... ga čakamo.

MAGDA (*se zgane in jo lahno prime za roko*): Ne... nisi. Nisi ti kriva. Ne razmišljaj tako.

KARMEN (*umakne roko in nagovori Ljubico*): Jaz ga sploh ne slišim, veš. Sploh se ne morem spomniti, kako zveni njegov glas. Kako absurdno! Se mi pa ves čas zdi, kot bi sedela v dvorani in si ogledovala gledališko predstavo. In ves čas isti prizor. Isti in isti in še in še in še...

Karmen vstane od mize, miza in dekleta zajame tema. Osvetli se skrajno levi del odra. Vrata v stanovanje. Sestra stopi do njih.

KARMEN: "Po stopnicah pridem do stanovanja. Iščem ključe v neuporabni veliki torbi. Ko vstopim, ga vidim, kako sedi v kuhinji na stolu za mizo. In samo gleda v prazno. Meni je šel tako na živce."

Zdaj se osvetli ves levi del odra. Miza s tremi stoli. Brez prta. Na enem od stolov sedi z razkrečnimi nogami in sklonjeno glavo mlad moški, v črni obleki, brez klobuka. Na desni korito z umazano posodo. Karmen pristopi.

KARMEN (*njemu*): Zakaj nisi pomil posode?

Peter ne reče nič.

Karmen začne pomivati posodo. Nekaj časa popolna tišina, sliši se samo šumenje vode, nato

PETER: Daj malo zmanjšaj curek, potrato delaš!

KARMEN: Prosim?

PETER: Zmanjšaj, ker delaš potrato!

KARMEN: Zakaj pa ti nisi pomil?

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

PETER: Ker sem utrujen.

KARMEN: Aia. A misliš, da jaz pa nisem? Pa vseeno kuham, pospravljam, pomivam, se poskušam pogovarjat s tabo...

PETER: Nehaj! Naporen dan je za mano.

KARMEN: Naporen, a? Za mano tudi. Pa saj tega ne moreš vedet!... Si me kaj vprašal kako sem? A si kaj rekel? Ti itak nikoli nič ne rečeš! Ti nikoli nič ne vprašaš! In nikoli nič ne narediš!

PETER: Pa kaj ti je? Daj umiri se, cel blok te posluša!

KARMEN, *(vedno bolj besna, ampak zdaj stiša glas v skorajšen šepet)*: Je tako bolje?

Peter ne reče nič.

KARMEN: Sicer pa...Kaj me briga, kdo me posluša?? Kaj me briga?? Ti samo ždiš cele dneve tamle in strmiš v prazno! Ti imaš naporene dneve! Okoli hodiš kot duh! Pa nič ne ješ! Jaz kuham, ti pa že cele dneve nisi jedel z mano! Nič ne premakneš v stanovanju, za vse sem sama, kot je bila doma mama, ker je oče tako pametno preživljal svoje dneve, naporene dneve...osem ur v službi, osem v baru! Ja...čisto tak si! Ampak jaz nisem tvoja mama! Jaz nisem tvoja punca! Jaz sem tvoja mlajša sestra! A ne vidiš, kako je to ...patološko? Da ti kuham, perem, likam... Ti pa... Tudi v redkih trenutkih, ko govoriš z mano, se samo pritožuješ ali pa mi daješ svoje neumne nasvete! Kot da jaz rabim tvoje nasvete! Tebi bi kdo moral malo svetovati! Pa kaj, ko te nič ne zanima! Sploh te ne zanima kje sem, kaj počnem, kaj se mi dogaja! Ti živiš mimo mene, mimo nas vseh... ti sploh ne živiš! Ti životariš!

PETER: In?

KARMEN *(spet povzdiguje glas)*: In? In? A si sploh še normalen? Ne morem tako Peter... jaz ne morem tako.

PETER: Pa se preseli kam drugam. Meni... meni je vseeno.

PETER: Ja! Ja saj... tebi je vseeno. Vseeno! ... za mene, za očeta, za mamo... za vse... še za Ljubico! Še za njo ti je vseeno, ne?"

Peter ne reče nič.

KARMEN *(vrže krožnik ob tla)* : Pa prekletost! Premakni se! Komuniciraj! Deri se! Udari me! Samo ne sedi več tam, ker te ne morem več gledat! Tak si kot ta krožnik, sploh se ne braniš, lahko te razbijem. Tako!" *Vrže na tla še en krožnik. "Kot ta kozarec!" Ga razbije. "Kot vse te krožnike in kozarce!"*

Meče stvari po tleh in razbija. Na koncu se zadihana nasloni na pult v kuhinji. On še vedno tih, se ne premakne.

KARMEN: Ne. Zdaj vidim. Ti nisi kot ta posoda. Tebe se ne da razbit. Tebe se ne da prizadet. Ti si kot ...kot. Prazen. Oglat. Končen. Oster. Biti v tvoji bližini je kazen. Kot za kaznovane otroke si; sramotilen, posut s koruzo, da bolijo kolena, ko poklekneš! Ja...tak kot si. In jaz sem potisnjena vate.

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

V ta kot. Jaz moram živeti s kotom v kotu! Moram...ker nimam kam drugam, ker mama ne more plačevati stanovanja zame, da bi študirala. Ti si pa tu. Prikladen kot, kamor sem se zavlekla. Ampak ne morem... ne morem več....

PETER (*iskreno*): Žal mi je.

KARMEN, (*zdaj s čisto hladnim, mirnim glasom*): Ja? Ti je? Pa mi povej še kaj, govori z mano!

PETER: "Jaz... ne morem."

Leva polovica odra se zatemni. Sestra sede spet k mizi, kjer sedijo druga dekleta. Luč osvetli mizo.

KARMEN: On je potem šel. Kar vstal je in šel. In jaz sem si želela, da bi zaloputnil vrata. Da bi ga *slišala*. Da bi imela *občutek*, da sem zbudila nekaj v njem. Razumete? Bil je... mene ga je bilo strah. Kot si rekla, Ljubica. Tišine me je bilo strah. ... on pa se sploh ni odzival. Na nič. In nazadnje... oh. A sem jaz kriva? Sem, a ne? Želala sem reakcijo, želela sem *nekaj*... neki premik... sploh nisem vedela, da ga vidim zadnjič. Takrat. Ko sem čistila po tleh, pobirala črepinje, ko sem se porezala in nato spirala kri z dlani, sem razmišljala samo o tem, kako je nemogoč, kako ničesar ne razume, kako *nalašč* to počne...

MAGDA: Oh Karmen... nisi ti kriva.

LJUBICA: Ne... ravno toliko bi lahko bila kriva jaz, ki sem molčala prav tako kot on...a ni to še slabše? Ne reči ničesar? Čeprav mi je bilo z njim včasih tako težko...

MAGDA: Jaz pa... spomnim se najinega pogovora, ko me je tistega popoldneva poklical...

Miza ni več osvetljena, osvetli se leva polovica odra. Tu Madga v naslanjaču. Lakira si nohte. Zazvoni ji telefon. Zaslišimo od zadaj Petrov glas.

PETER: Živjo!

MAGDA: Oh. Živjo Peter!

PETER: Kako si?

MAGDA: Dobro. Ti?

PETER: Jaz...dobro.

MAGDA: Kako je Karmen?

PETER: Tudi dobro, se mi zdi.

MAGDA: Kako je v službi?

PETER: Kot vedno... snemamo, igramo. Pri tebi?

MAGDA: Dobro. Otroci so pridni.

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

PETER: Torej še vedno delaš v vrtcu?

MAGDA: Ja.

PETER: Tako... no... lepo.

Magda: Ja... še imaš kaj za povedat?

PETER: Torej... Magda?...

MAGDA: Ja?

PETER: Nič. Lepo se imej.

MAGDA: Enako Peter. Pozdravi Karmen.

PETER: Adijo.

Magdo v naslanjaču zagrne tema, ko luč znova osvetli oder, je osvetljena desna polovica odra in dekleta za mizo.

LJUBICA: Ah. Nisem vedela, da sta govorila.

MAGDA: Sram me je tega pogovora.

KARMEN: Ja, saj te ga je lahko!

LJUBICA: Karmen!

KARMEN: Kaj?

LJUBICA: Magda te že ves čas tolaži in miri.

KARMEN: In meni gre na živce! Meni gre res na živce! (*Magdi*): Zakaj si sploh prišla??

MAGDA: Karmen...

KARMEN: Kaj je? (*Ljubici*): Ona je tista, ki je prva zbežala! Ne veš? Ti ni povedal? Naša družina... Ona je prva šla! Naju je pustila za seboj... mene so vsi pustili za seboj... (*Premolk. Magdi*): No... ji boš povedala? A ji boš povedala?

MAGDA: Ja. Povedala ji bom.

Osvetljena samo še Magda.

MAGDA: Naš oče je pil. Osem ur je delal. Bil je električar. Ko je končal s službo, je šel v bar. Za osem ur. Od ponedeljka do sobote, vedno isto. Mama je bila brezposelna. Ko sem bila stara osem let, je zbolela za depresijo. Peter je bil star komaj tri leta. Jaz sem ga spremljala v vrtec, mu pripravljala malico, prala zobe, se igrala z njim... mama ni nikoli popolnoma ozdravela. Bila so obdobja, ko je bilo res hudo... ko je shujšala, se zaprla vase, jokala... Peter je bil tako majhen... in nato še Karmen... jaz pa sem skrbela za oba. In zame ni skrbel nihče. Ko sem šla študirat, je bila Karmen v četrtem razredu

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

osnovne šole, Peter pa že v prvem letniku srednje. Hodil je na srednjo glasbeno šolo v Ljubljani. Jaz sem študirala predšolsko vzgojo v Mariboru. Karmen je bila doma, v Celju. Sama s staršema. Najini stiki so se razgubili hitreje kakor ti, ki sva jih imela s Petrom. A nazadanje... skozi leta... on je bil v Ljubljani, jaz v Mariboru... telefonski pogovori so bili sčasoma vedno krajši in vedno redkejši... spoznala sem Marka. Mojega zdajšnjega zaročenca. Po končani fakulteti, sva začela živeti skupaj. V Novem mestu, kjer je on živel s svojimi starši. Domov sem hodila le redko. Končno je nekdo skrbel zame... končno sem lahko živela zase. In zdaj se počutim krivo. Neznosno krivo. Zdi se mi, kot bi zapustila svoja otroka... zdaj oba nesrečna...

KARMEN: Oh. Oprosti.

MAGDA: Ne opravičuj se, saj te razumem.

LJUBICA: Zdi se mi, kot da ne spadam sem.

MAGDA: Ne bodi smešna. Ti si bila v zadnjih treh letih tisto, kar sem mu bila nekoč jaz in še veliko, veliko več. Na drug način...

KARMEN: Kaj sem bila pa jaz?

MAGDA: Ti si bila aktivna.

KARMEN: Ampak zdaj me je strah.

MAGDA: Zdi se mi, da sem ga izdala. Bila sem tako sebična!

LJUBICA: Ampak zakaj se midva nisva nikoli pogovarjala?

KARMEN: Kaj če ga najdejo mrtvega, viseti s kakšne jablane?

LJUBICA: Egoističen je bil.

KARMEN: Kaj če ga najdejo utopljenega v kakšni reki?

MAGDA: Bila sem tako sebična!

KARMEN: Kaj če je njegovo truplo čisto razmesarjeno po skoku s stolpnice?

LJUBICA: Ampak sem ga ljubila!

KARMEN: Mene je tako strah!

MAGDA: Mene je tudi strah.

LJUBICA: Tudi mene.

Na omizje pade tišina. Z druge strani odra pride neko dekle. Oblečena je v rumeno poletno obleko. Na glavi nosi slamnat klobuček. V roki nosi knjigo in majhen prenosen radio. Postavi se na skrajno levi konec odra. Tu zdaj ulična svetilka. Dekle postavi radio na tla in ga vključi. Zasllišimo violinsko glasbo. John Williams. Schindler's list. . Dekle postavi na tla klobuček in recitira poezijo.

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

DEKLE:

"PAPIRNATI BARČICI

Teče, teče res majčkена rečica,

Na rečici midva; barčici iz papirja,

Preko vode nizko leta črna ptica,

Začenja deževati! Težke so solze iz safirja!

Pa bodiva razmočena! Odpriva dežnik; sanje!

In jaz slekla bom s tebe mokro perilo,

Skupaj lahko odpreva jadro brezdanje,

Prosim, reci, da mi boš gledal pod krilo!

Oh...vrni, vrni se v moje naročje! Čakam,

Ob rečici, kjer se je utopilo sonce,

Kjer so trave ovenele, ko odšel si...kam?

Ah jaz...nisem pripravljena na nesrečne konce.

Trije dnevi. Tri noči... četiri dan, četiri mrak...

Sedim ob reki... in iz teme prihaja znani korak. "

Z leve nenadoma Peter. V črni obleki. S klobukom v roki. Ves oder potone v temo, glasba igra le še zelo tiho. Peter na sredi odra, osvetljen.

PETER: "Bila je ograja. Za ograjo je jokal otrok. Vse je bilo umazano, za ograjo. Bila je visoka ograja. In bila je dolga, krožna. Čisto ob ograji je stala hiša. In otrok se je bal hiše. Na podstrešju je bilo toliko prašnih knjig. V vsaki ena žalostna zgodba. Otrok je želel stran od hiše in stran od prašnih knjig. Pa je bila ograja previsoka. Dolgo je jokal, nato je samo sedel pred ograjo in sedel... in čakal....na knjigah pa se je nabiral prah. In potem... potem je nekega dne začelo močno deževati. Toča je lomila veje jablane, edinega drevesa, ki je raslo pred hišo. In ropotala je po tleh in vse je bilo nenadoma

Anja Radaljic *Hiša Tišine*

razmočeno. In otrok je moral stopiti v hišo, se umakniti vanjo. Vedno bolj je deževalo in voda je zalila pritlične prostore. Zato se je moral otrok skriti na podstrešje. In tu je začel prelagati knjige... tu in tam je kako odprl... sploh ni opazil, kdaj se je zvečerilo. Ko je pogledal skozi okno hiše pa je videl, da je ograja izginila. In vedel je, da bo moral prebrati vse prašne knjige, ker bo drugače ograja spet zrasla...in s strahom, skrčen v kotu je začel brati. Prebral je zgodbo o moškem, ki je delal osem ur in drugih osem pil, prebral je zgodbo o ženski, ki je jokala, ker ji nihče ni zamenjal žarnice v kuhinji in peljal otrok na nogomet. Prebral je zgodbo o dekletu, ki je samo hodilo skozi življenje, tiho, neopazno, ne da bi se kdo kdaj zmenil zanjo. Prebral je zgodbo o njej, ki je imela rada svojega jokajočega otroka, ki mu je pekla najboljše pecivo...z zadnjimi močmi, ker jo je otrokov jok izčrpaval, ker jo je počasi pehal v obup. Prebral je zgodbo o njej, ki je šla od doma, ki je živela ravno dovolj daleč, da je ni nikoli obiskal... čeprav bi jo moral. Gotovo... Bral je tri dni in tri noči. In ko je obrnil zadnji list, preletel z očmi zadnjo črko, se je zavedel, da bo moral vse te knjige obrisati prahu, jih zložiti na police. Da bo moral obrisati tudi vsako pajčevino na podstrešju, popraviti staro, tam nagrmadeno pohištvo in dodati kaj novega, lepega. Vsekakor bo moral kupiti novo žarnico in nov lestenec. Ko je zopet pogledal skozi okno, jih je vse videl na trati pred hišo... like iz knjig! In zdaj jih je prvič po dolgem času videl jasno... oni so mu postavljali ograje in on je postavljaj ograje njim...a zdaj si je želel... zdaj si je resnično želel, da bi ograje porušili! Da bi namesto njih posadili nekaj rož! Pred hišo že dolgo ni bilo nič rož... In stekel je k njim in jim zaklical: Porušimo ograje! Za zmeraj! Zasaditi moramo vrt!"